

[Erik Appel.]

uhyggelege og skumle Personer, men man siger ikke: Det var dog nogle dejlige Personer — saa hedder det, det var dejlige Mennesker. Der er en Bitone i Retning af det nedsættende i Ordet Personer. Men hvorfor ikke beholde Ordene Mand og Kvinde? Nu har Ordet Mand staaet alene saa længe, og Ordet Mand har bevaret sin gode Klang — heldigvis for os Mænd. Men Ordet Kvinde har ogsaa bevaret sin Klang, og den er lige saa god som den Klang, der er i Ordet Mand. Hvorfor saa ikke sidestille de to Ord nu, hvor Ordet Mand hidtil har haft Enepladsen? Jeg maa holde paa en Ændring i Lovforslaget, som gaar ud paa, at der efter Ordet Mand ogsaa sættes Ordet Kvinde.

Mænd og Kvinder har i Krigsaarene indgaaet et Fællesskab, som næppe før er set. Kvinderne har sat Kræfter ind og vovet Livet paa Linie med Mænd, og de har samtidig haft Omsorgen for Hjemmet og Børnene og for Mand og Sønner i Felten. Hvis Kvinden ikke stadig greb ind, saa havde Mændene for længst forbitret Tilværelsen for hinanden og sprængt Jorden. Anderledes er vor Mandhaftighed ikke. Vi er nogle Mænd — jeg tror mange — i denne Sal, som erkender dette og drager Konsekvensen, idet vi indrømmer — for vi har jo Magten, vi Mænd, til at binde og løse Kvinden —, at nu maa vi give hende fuld menneskelig Ligestilling med os. Det kan ske med denne Lov.

Den højtærede Kirkeminister udtalte ved Fremsættelsen af Lovforslaget — og mit Partis ærede Ordfører (Arnth Jensen) gik ind paa den samme Tankegang —, at det er et meget sart og ømtaaligt Omraade, her skal lovgives paa. Et saadant Indtryk har jeg absolut ikke. Det ærede Medlem Hr. Fabricius tog under Behandlingen af Lovforslaget i forrige Samling ingenlunde sart paa Sagen, og Indre Missions Formand har heller ikke gjort det — det sarte ligger ikke for ham. Lad os tage roligt og fordomsfrit paa denne Sag. Dermed er den og vi selv bedst tjent. Jeg beder det høje Tings store Flertal om nu at tage Skridtet fuldt ud i den her omhandlede Sag mellem Mænd og Kvinder, efter at den paa saglig Maade og med menneskelig Forstaaelse er blevet behandlet i det kommende Udvalg.

Jeg har Indvendinger mod den foreslaede § 7; først en redaktionel. Der staaer:

„Saafernt der i Henhold til nærværende Lovs Regler skulde blive Spørgsmaal om Beskikkelse af en Kvinde til en Præstestilling...“

Dette vil omskrevet betyde det samme som: Hvis det nu efter denne Lov skulde gaa saa galt, at der blev Tale om en Kvinde, saa o. s. v. Jeg ønsker ikke denne Redaktion, men foreslaar, at der slet og ret her tages Hensyn til Loven og kommer til at staa: „Naar der efter denne Lovs Regler bliver Tale om...“ Men det er som sagt en redaktionel Ændring, som der kan tales om i det kommende Udvalg.

Jeg er imod Indholdet af den foreslaede § 7, saaledes som det fremtræder, men jeg haaber, der kan ske en Ændring ogsaa i den Henseende i det kommende Udvalg. Jeg er imod, at det, der er foreslaaet her, alene skal gælde Kvinder. Jeg er egentlig ogsaa imod, at der gennem denne Paragraf sker en Indsnævring af en Præsts Frihed til selv at vælge en Hjelpepræst, men hvis der bliver Flertal for denne Indskrænkning, maa jeg mene, at den maa gælde ogsaa for Mænd, saa Kvinderne ikke skal danne en Undtagelse her.

Det af det ærede Medlem Hr. Hvidberg fremførte om en Adskillelse af Kirke og Stat, før der lovgives paa dette Omraade, maa jeg meget bestemt vende mig mod. Det forekommer mig, at der ikke er nogen som helst Grund til et saadant Skridt, og der vilde derved ødes megen værdifuld Vedhængen ved den gamle Sognekirke, der har set Slægter komme og Slægter gaa, og for hvilken alle bøjer sig i Ærbødighed, selv om de ikke personlig søger den gamle Kirke — de har dog alle en vis Part i den. Der vil ogsaa opstaa bitter Strid mellem Mennesker, der hidtil har følt et Fællesskab trods afvigende Meninger og Opfattelse.

Hvad angaar Spørgsmaalet om, at Menighedsraadene, som nogle af de ærede Ordførere udtalte, skulde høres i denne Sag, maa jeg ogsaa hævde, at dertil er der ikke nogen Grund. Menighedsraadene har faaet tildelt deres Opgaver, Lovgivningsmagten har faaet tildelt sine. Lovgivningsarbejdet ligger hos Rigsdagen, og jeg maa mene, at Rigsdagen er et fuldgyldigt Udtryk for Folket ogsaa i religiøs Henseende.